

Гална Слінка

Галною Слинкою називалася маленька іграшкова свинка, зроблена з такої самої матерії, що й м'якенькі рушнички. В її животу грімотіли пластикові квасолінки, й тому нею було так класно жбурлятись. А її гнучкі, м'які ніжки ідеально пасували для того, щоб витирати ними сльози. Коли її власник, Джек, був ще зовсім маленький, він щоночі засинав, смочучи вушко Галної Слинки.

«Галною Слинкою» її прозвали через те, що коли Джек ще тільки починав розмовляти, то замість «гарна свинка» лопотів «гална слінка». Новенькою Гална Слінка була яскраво-рожева, з блискучими пластиковими оченятами-намистинками, проте Джек такою її вже не пам'ятав. Він був певен, що Гална Слінка завжди була така, як тепер: сіренька й вицвіла, з одним цупким від постійного смоктання вушком. Оченята в Галної Слинки повипадали, і на їхньому місці деякий час видніли самі дірочки, аж поки Джекова мама — медсестра — пришила замість намистинок маленькі

гудзички. Коли дворічний Джек того дня повернувся додому з ясел, Гална Слінка лежала на кухонному столі, закутана у вовняний шалик, і чекала на хлопчика, щоб той зняв з її оченят бинти. Мама навіть заповнила для Галної Слінки такий лікарняний лист: *«Г.С. Джонс. Операція з пришивання гудзиків. Хірург: Мама»*.

Після цієї операції усі так і почали називати Галну Слінку скорочено: «ГС». Відтоді Джек ніколи не лягав до ліжка без ГС, і це частенько завдавало клопоту, бо зазвичай, коли наставав час спати, ГС постійно десь пропадала. Інколи мама з татом мусили її довго шукати, аж поки знаходили в якомусь несподіваному місці: наприклад, в одній із татових кросівок чи у вазоні з квітами.

— Чому ти її завжди кудись ховаєш? — питала мама щоразу, коли знаходила ГС то в кухонній шухляді, то під подушкою на дивані.

Джек нічого не відповідав, бо то була їхня з ГС особиста справа. Він просто знав, що ГС любить затишні місцинки, де можна згорнутись клубочком і задрімати.

Взагалі ГС подобалося робити те саме, що й Джекові: залазити під куці й ховатися там чи тішитись, коли їх підкидають у повітря: Джека — тато, а ГС — сам Джек. ГС не мала нічого проти, щоб викачатись у пилюці чи випадково плюснутись у калюжу — їх із Джеком це неабияк тішило.

Якось, коли Джекові було три рочки, він кинув ГС у смітєвий бачок, бо почув, як мама сказала, що сміття з бачка проходить різні цикли переробки. Замість «цикли» йому почулося «мотоцикли», і він подумав, що це якось пов'язано з гонками на мотоциклах по вертикальній стінці. Джек зачекав, коли мама піде з кухні, а тоді вкинув у бачок ГС, уявляючи, як вона кружлятиме там, коли закрити накривку. Мама реготала, коли Джек пояснив їй, чому він постійно зазирає в бачок, намагаючись побачити там гонки. Вона розтлумачила йому, що всі відходи пізніше викинуть з бачка і перероблять на щось нове й корисне. Джекові, звісно, не хотілось, щоб ГС на щось переробили, тому він більше ніколи не кидав її в бачок.

Завдяки усім цим пригодам від ГС прецікаво пахло, і цей запах дуже подобався Джекові. То була суміш запахів усіх тих місць, де ГС випало побувати, а ще — теплих лагідних пахощів Джекового ліжка й ледь відчутного аромату маминих парфумів: адже коли мама щовечора приходила сказати Джекові «на добраніч», то завжди заодно обіймала й цілувала ГС.

Проте часом мама вирішувала, що ГС занадто вже смердить і її треба випрати. Коли ГС опинилась у пральній машині вперше, Джек з переляку й люті повалився на підлогу в кухні й заходився репетувати. Мама намагалася показати йому, що ГС дуже подобається робити сальто-мортале в пральній машині, та малий перестав супитися і пробачив мамі лише тоді, коли ГС —

чистенька, сухенька, зі свіжим запахом прального порошку — знову заповзла до печери під Джековою ковдрою. Невдовзі малий звук, що ГС час від часу кидають у пральну машину, і завжди чекав, коли до свинки повернеться її природний запах.

Та найгірша пригода трапилася з ГС, коли Джекові було чотири роки: він загубив її на пляжі. Тато вже пакував рушники, а мама допомагала Джекові вбрати сорочку, коли малий зненацька згадав, що закопав ГС десь у пісочку, хоча вже не пам'ятав, де саме. Вони шукали її, аж поки сонце скотилось до обрію і пляж майже спорожнів. Тато почав уже сердитись, а Джек канючив і плакав, і тільки мама казала йому, щоб він не втрачав надії, й не переставала порпатись руками в піску. Аж нарешті, коли тато рішуче сказав, що їм доведеться йти додому без ГС, Джек зарив босу ніжку в пісок — і намацав там кінчиками пальців щось м'якеньке. Хлипаючи з радощів, він витяг ГС на волю, а тато додав, що відтепер вони більше ніколи не братимуть свинку на пляж. Джекові це здалося вельми несправедливим, бо ГС так любила пісочок! Саме тому Джек її там і закопав.

2

Мама й тато

Невдовзі перед тим, як Джек мав уперше йти до школи, усім батькам надіслали листа, в якому йшлося, що кожна дитина має принести на перший урок свою улюблену м'яку іграшку. Майже всі Джекові однокласники принесли ведмедиків, а Джек, зрозуміло, взяв із собою ГС. На уроці кожен учень по черзі підходив до дошки й пояснював, як зветься його іграшка, й чому вона так йому подобається. Коли настала Джекова черга, він пояснив, чому його свинку звать ГС, розповів про операцію на її очах і про те, як він колись закопав її на пляжі й мало не загубив назавжди. Слухаючи про ГС та її пригоди, учні сміялися, а коли Джек закінчив розповідь, усі заплескали в долоні. Отак ГС виявилась найкумеднішою і найцікавішою іграшкою, хоч і була, мабуть, найпотріпанішою. На великій перерві Джек із хлопчиною на ім'я Фредді бавилися в упіймалки, жбурляючи ГС один одному — аж поки наприкінці перерви Джек випадково не впустив свинку в калюжу. Того вечора ГС знову потрапила до пральної машини.